

Psaníčko o barvách.

„Zelená a modrá pro blázna dobrá.“ Ležíš v lese nad vlakovou zastávkou v Lašovicích, díváš se skrz zelené koruny borovic na jasně modré nebe a divíš se, že někoho takováhle pitomost vůbec mohla napadnout. Zelená a modrá, to je přece ta nejlepší barevná kombinace léta. Tehdy v Lašovicích sice ještě léto zdaleka nebylo, dokonce i jaro byl teprv měsíc, ale stejně to na tebe dýchalo tou správnou atmosférou, když jsi s kamarádama vyrazil na víkend. Konečně, konečně po dlouhé zimě a nekonečném předjaří plném příslibů, které ale nejsou ničím jiným než přísliby. Sešli jste se Na garážích a nevěděli, kam vyrazíte. Když vám ujely všechny vlaky, došli jste k závěru, že nejbližší pěkná zelená a modrá bude asi na Kožovce. A pak jste se tam váleli, vařili na postýlce kávičku a zdravili bílou nevěstu, družičky a ostatní svatebčany v průvodu, co šel kolem. A pak jste šlapali dál a barvy tmavly soumrakem, modrá přešla nejprve v růžovou, pak ve fialovou až nakonec zčernala a rozzářila se miliónem zlatých teček a zelená zešedla a ztratila se. Když jste dorazili na Jinčov, byl černý.

Ráno bylo zářivé, zdi hradu šedý a nebe jako šmolka. Jen ta banda turistů, co vás tam okukovala sem nějak nepatřila, asi byli moc strakatí. A tak jste sbalili a podle Vůznice šlapali vstříc Slunci a Berounce a tys znovu obdivoval zelenou a modrou. Měl jsi těchhle barev plné oči, přesto jsi nepřehlédl tisíce odstínů žluté, růžové a fialové na lukách a říkal si, že svět je krásný. A pak jste se vydrápali na skálu nad řekou a všechno bylo najednou mrňavý a nicotný, vlak na trati do Berouna vypadal jako hračka, malinkatí lidé měli jistě i malinkaté starosti. Jen to nebe bylo pořád stejně modré. A když zfialovělo soumrakem a do údolí vstoupily stíny, seděli jste už před žloukovickou hospodou a loučili se s odcházejícím dnem. Do Lašovic vás odvezl poslední noční flamendrák, nádhernou lesní ložnici jste našli úplně potmě.

No a teď ležíš na zádech, díváš se do korun borovic, posloucháš datla a říkáš si: „zelená, modrá, hnědá, panebože to je nádhera.“ Po ranní kávě šlapete v pohodě podle Rakovnickýho potoka, válíte se na lukách, smějete se upachtěnému zahrádkáři, který v týchle krásný neděli pracuje a snad ani neví, jaká nádhera je tu všude kolem. Celej ten víkend končí u sekaný a piva na zahrádce v Lužný. Sedíte, plkáte, upijíte ten zrzavej zázrak, od vedlejšího stolu voní tráva, nad hlavama vám letí velikánský bílý mraky, na kolejích ujíždí jeden vlak za druhým a vám se do žádnýho nechce...

O čem vlastně tohle psaníčko bylo? Bylo o jednom víkendu, co jsi prožil s kamarádama a povídkama Jakuba Těšíka a co ti pofoukal a pohladil duši. A taky bylo o tom, že svět není ani bílej ani černej, ale že je v něm těch barev mnohem, mnohem víc, všechny do něj patří a bez jedný jediný z nich by byl život mnohem chudší. A tak se lidičky na ty barvy koukejte očima i srdcem a buďte rádi, že je tu všechny máme.

Wimpy, červenec 1995